

אביטרה נפלאות

בס"ד, פרשות תולדות - ויצא תשפ"ג, גיליון 24

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

הצד המואר והצד האפל

אנחנו זקוקים ל"סיפור" חדש. לכינויים חדשים שישמשו אותנו בעבודת ה' ובצמיחה הרוחנית שלנו. הם צריכים להיות כאלה ש"ידליקו" אותנו ויעשו לנו חשק לגייס את כל כוחות הנפש כדי לחתור אל הטוב.

ההצעה שלנו היא לראות את שני הצדדים הנאבקים כשני היבטים מנוגדים של שלמות אחת. צד אחד הוא הצד המואר, והוא המפנה מבטו אל ה'. צד שני הוא הצד האפל, והוא המסב את מבטו אחרנית.

אם נצייר זאת באופן מוחשי, שני הצדדים הם כמו פניו של אדם שמצדו האחד מאיר זרקור. פניו נחלקות לשתי צדודיות, שני פרופילים: צד אחד מואר וצד אחד אפל.

הרווח בהשקפה הזו עצום: ה"בעיה" של הצד האפל אינה עצם מהותו. כשאנו מזהים משהו כאפל, טמונה בכך הכרה סמויה ביכולת שלו להיות מואר ביום מן הימים. עבודת התשובה היא כעת פחות לוחמנית ומשפילה, ויש בה נינוחות חדשה שמעוררת גם מרץ רב - להאיר את העולם כולו.

הצטרפו אלינו למסע מרתק ל"עדכון גירסה" בעבודת ה'.

כל כך היינו רוצים לעבוד את ה' במרץ, בחשק, בשמחה. כל כך היינו רוצים להיות בני אדם טובים יותר, ויהודים נאמנים יותר לשליחות שלנו. מה בעצם מפריע לנו?

התשובה הרגילה היא "היצר הרע". לפעמים נקרא לו "השטן" או "מלאך המוות". יודעי ח"ן יקראו לו "סיטרא אחרא" (= הצד האחר), ולומדי התניא ישיבו: "הנפש הבהמית". בפרשות שלנו זהו המאבק בין יעקב לעשו, שמתחולל עוד מרחם אִמם.

כל הכינויים הללו אמיתיים ונכונים, וכל אחד מהם מוסיף רובד-משמעות יקר וחשוב. אבל עם חלוף הדורות קורה להם מה שקורה לכל תרופה טובה: אנחנו מפתחים סבילות, והיא כבר אינה משפיעה עלינו כבתחילה.

קשה לנו עם מושג "היצר הרע". נדמה שהוא שייך לעניינים דתיים דווקא, לא לאנושיות שלנו. ובכלל, קשה לנו לתייג משהו כרע גמור; הרי בעינינו אין יצר רע, יש רק יצר שרע לו... גם המושג "הנפש הבהמית" מרתיע, מפני שאנחנו נעלבים שמדמים אותנו לבהמות. כך הסיפור המארגן של חיי עבודת ה' שלנו הולך ודוהה עם התחלפות הדורות.

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

נ	י	נ	י	נ	י
ו	א	ב	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ה	ר

ארכיון חוברות אביטרה נפלאות
bit.ly/VANI-archive

מי אתה, היצר הרע?

מי הוא האדם. המאבק הזה מתואר בספר התניא כמלחמה של שני מלכים על "עיר קטנה". במלחמת היצר האדם הוא זהות אחת בעלת משיכה לשתי נטיות רגשיות; ואילו במלחמת הנפשות הוא קרוע בין שתי זהויות. בכך עבר המאמץ מהלב למוח, ממאבק בתחום הרגשי למאבק בתחום הקובע את המדיניות – התחום השכלי. כל אחת מהנפשות מעוניינת למלוך לבדה על אישיות האדם.

בכך נתן אדמו"ר הזקן הסבר לשאלת פיצול האישיות המנקרת בלב כל עובד ה'. אם רגע אחד אני משתוקק לקדושה ובמשנהו עלול להתמלא בדחפים ארציים, אז מי אני באמת?? הגדרת האדם כשתי נפשות שונות חידדה וקיבעה אמנם את פיצול האישיות, אך נתנה לו הסבר המניח את הדעת.

אולם מאז כתיבת התניא חלו תמורות ושינויים מרחיקי לכת. ריבוי המלחמות, חיי השפע ופיתוחים מואצים השליכו על האדם: מצוקות הנפש גברו; היכולת לשאת אשמה וביקורת הלכה ופחתה; האנושות יצאה למסע של חיפוש והשלמה עצמית; והנטייה הכללית היא לחפש את ההרמוניה העולה מתופעות שונות.

ההגדרות החותכות של ספר התניא עלולות להיות זרות לרוחו של בן דורנו. המושגים "נפש אלוקית" ו"נפש בהמית" לא תמיד מגרים את הנפש לעבוד את ה'. פיצול האישיות, התביעות המחמירות מהאדם והקוטביות החרפה בנפש עלולים לחבור יחד, ובמקום למשוך את האדם לעבודה פנימית, חיה ורעננה – הם עלולים חלילה להפיל אותו לייאוש עמוק.

לכן, כדי לרענן את עבודת ה' ולעורר בתוכנו מוטיבציה אליה, מתבקש להוסיף נדבך ולהגדיר מחדש את היצר הטוב והיצר הרע בנפש.

מאבק תמידי מתחולל בין שני כוחות הפוכים ומנוגדים, המתחרים על תשומת הלב האנושית. בפי חז"ל הם מכונים "יצר טוב" ו"יצר רע". אפשר לדמות אותם לשני סוכני מכירות המשדלים את האדם לרכוש את מרכולתם. יש להפעיל את השכל, לזהות ולבחור בטוב ולהתרחק מהרע.

עוד לפני שקיבל את שמו, כונה היצר הרע בשלל שמות. זאת עקב 'מנהגו' להתחפש ולהחליף פנים. גם מאבקי הנפש הפנימיים משתנים מדור לדור. הנפש מתפתחת ומשתנה; תכסיסי היצר משתכללים ומשתדרגים; ומתעורר צורך להגדיר מחדש את הנטיות המנוגדות של האדם.

אדמו"ר הזקן, בעל התניא, הגדיר מחדש את מלחמת הנפש:

חשבת שאתה אישיות אחת? טעות בידך. שתי נפשות שונות לחלוטין מרכיבות אותך – "נפש אלוקית" המשתוקקת לטפס לשמי שמים; ו"נפש בהמית" המעוניינת לרדת לתחתיות ארץ.

ההגדרות החדשות נתנו מציאות ממשית לשני היצרים והחרפו את המאבק בין הצדדים:

כל אחת מהנפשות כוללת מערכת שלמה של כוחות: שכל, רגשות וצורות ביטוי והבעה. היצר הטוב והיצר הרע התחרו על לבו של האדם, אך הנפש הבהמית והנפש האלוקית מתחרות ביניהן

**מאבקי הנפש
הפנימיים
משתנים
מדור לדור.
מתעורר צורך
להגדיר מחדש
את הנטיות
המנוגדות של
האדם.**

לסיכום: בתוך האדם יש שני כוחות הפוכים, המחליפים את שמותיהם בהתאם למושגי הזמן והנפש: בלשון חז"ל אלו "יצר טוב" ו"יצר רע"; ובספר התניא הם מכונים 'נפש אלוקית' ו'נפש בהמית'. בדורנו, כדי לרענן את עבודת ה', מתבקש לתת להם כינויים חדשים.

צד מואר, צד אפל

היום: 'פרופיל' הוא כמעט שם-נרדף לזהותו של האדם - מאפיון-אישיות ועד לדמותו של האדם ברשתות החברתיות. האמנות המודרנית מדגישה ומחדדת את משחקי האור והחושך-הצל, עד לציורי פנים המורכבים משני פרופילים - חשוך ומואר, שחור ולבן. גם המדע מגשש באפלה אחר חומר אפל ואנרגיה אפלה ש'מתחבאים' מעבר לחומר והאנרגיה המוארים והגלויים.

**"מואר"
אין הכוונה
למשמעות
הניו-אייג'ית,
'כ'אנרגיות'
'והילות'
למיניהן**

כמובן, אין הכוונה לסתור את העבודה שספר התניא מתווה, בדיוק כפי שאדמו"ר הזקן לא התיימר לבטל את דברי חז"ל בנוגע לשני היצרים.

עבודת המינוח-מחדש באה כדי לתווך את עבודת ה' לשפת דורנו, ולאפשר לנו לעבוד את ה' מתוך חשק ואמון. בדומה לכך הדריך הרבי מליובאוויטש בדור האחרון להמעיט את מינון חשבון הנפש והביקורת העצמית הקפדנית, כדי שאלו לא יפריעו לעבודת ה' בפועל.

ניתוח האישיות המחודש ממקם את נפש האדם על הציר אור-חושך, ושני הצדדים בתוכה נקראים: **הצד המואר והצד האפל.**

לכל פנים שתי צדודיות - שני פרופילים. ירח מלא נקרא כך כאשר הוא עומד מול השמש ומקבל את אורה. אך זהו רק פרופיל אחד שלו, הפרופיל המואר, בעוד צדו השני חשוך. בדימוי ה' לשמש והאדם לירח מתקבלים שני פרופילים של האישיות. בדברנו על "מואר" אין הכוונה למשמעות הניו-אייג'ית, כ'אנרגיות' ו'הילות' למיניהן. נפש מוארת היא זו העומדת נוכח פני ה' ומודעת לנוכחותו. נפש שאינה מודעת לכך, נותרת לגשש באפלת העולם. יש בכל אחד מאתנו שני צדדים: ה'אני' המואר וה'אני' האפל. לרגע אחד מודעים לה', ובמשנהו מסובבים את הראש ושוכחים מקיומו.

כשאומרים "יצר רע" - בעצם מאשימים את האדם שיש בו רוע; כשאומרים "נפש בהמית" - מטיחים באדם שבעצם הוא בחלקו בהמית; אבל כאשר מדברים על צד אפל כבר אין שום הטחת אשמה, אלא ניתוח של האישיות בלבד - החושך אינו מצב קבוע ואין בזיהויו האשמה, אלא בסך הכול הזמנה לגילוי אור, **"כִּי נִפְלְתִי - קָמְתִי, כִּי אָשֵׁב בַּחֹשֶׁךְ - ה' אור לי."**

המונחים הללו גם מתאימים למושגים הרווחים

לסיכום: האישיות מורכבת מ'צד מואר' ו'צד אפל'. לרגע אחד אנו בצד המואר, עובדים את ה', ובמשנהו מסובבים את הראש ושוכחים מקיומו.

מודעות מוארת

כרגע מצוות או חלילה עבירות. ייתכן 'צדיק' שעסוק בלימוד תורה ובקיום מצוות, אך ממוקד בעצמו ואינו פונה לה'. בזמנים שבהם לא הכול מסתדר, חוסר המודעות לה' עלול להיות לרועץ ולהביא לנפילות ולחושך נפשי של עצבות וייאוש.

לעומת הצד המואר הפונה אל ה' וחש בהשגחתו

מהי עבודת ה' בצד המואר של הנפש? הצד המואר הוא מודעות האדם לנוכחות ה' בחייו. ומתי מתבטא 'הצד האפל' שלו? ברגעים שבהם המודעות הזו מסתלקת והאדם שוקע בעצמו.

אין כאן מדידה של האדם כצדיק או כרשע, ואפילו לא התייחסות לשאלה האם הוא עושה

בחסידות הפסוק "אֶת־הַלֵּךְ לְפָנַי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים":

**אפילו בזמנים
של נפילות
ברשתו של
היצד הרע,
כאשר האדם
עוצר ופונה
לה', זוכר אותו
ומאמין בו -
הוא נמצא
בטוב, בצד
המואר.**

כה היו בצד האפל - עד שהאדם זוכה שכל אישיותו מוארת באור פני ה'.

הפרטית על כל צעד ושעל, מי שמפנה את גבו לה' עלול ליפול לתחושת "כְּחֵי וְעַצְם יָדִי" גם במעשי הטובים.

לעומת זאת, למרבית הפלא, תיתכן מודעות לה' גם בעת נפילות רוחניות. יכול להיות אדם שאינו חף מנפילות, טעויות וזמנים חסרי-חשק לעבוד את ה', אך למרות זאת הוא נמצא אתו בכל מצב בדורשיה. כך יובן הציווי לעבוד את ה' "בְּכָל-לְבָבְךָ" - בשני יצריך, ביצר טוב וביצר הרע. וכפי שפירש הרמב"ם: "ומה שאמר 'וביצר רע', רוצה לומר להשיב אל לבו אהבת האל ולהאמין בו, ואפילו בשעת העברה והכעס והאף, שכל זה הוא יצר רע, כמו שאמר 'בְּכָל דְרָכֶיךָ דַּעְהוּ' - **אפילו בדבר עבירה**". אפילו בזמנים של נפילות ברשתו של היצר הרע, כאשר האדם עוצר ופונה לה', זוכר אותו ומאמין בו - הוא נמצא בטוב, בצד המואר.

חיים כאלו מצליחים להאיר את כל האדם, הן את צדו החיובי והן את זה השלילי. כך נדרש

לסיכום: הצד המואר הוא המודעות לנוכחות ה' בחיים. לפי זה, גם אדם המקיים מצוות עלול לשקוע בצד האפל ובשכחת ה', ואילו יכול להיות אדם שאינו חף מנפילות ובכל זאת חי בצד המואר ובדיאלוג מתמיד עם ה'.

תחנה רביעית

"אורות מאופל" - פוטנציאל החושך

למדנו שיש שלושה פירושים בשורש אפ"ל: חשוך, בוסרי, פלאי.

הצד האפל מעניק לעבודת ה' אופי ייחודי, שבא לידי ביטוי בכל אחד משלושת הפירושים:

הפנייה לה' של הצד המואר היא מיצוי של עבודת ה'. של התפילות שהתפללתי, הניגונים ששרתי, רגעי הדבקות, ההתבודדות והשיחות עם ה' שחוויתי, המאמץ שהשקעתי בלימוד התורה ובקיום המצוות - כל מה שהיה **עד כה**.

הצד האפל, לעומת זאת, מצביע על **הפוטנציאל**, על מה שצריך להיות **מכאן ולהבא**. בנפש עומקים רבים, מִי־תהום שאין להם סוף. תמיד ישארו בה אזורים חשוכים, שדות-בור שטרם נחרשו. במובן הזה, הצד האפל של כל אדם **מאתגר** את הצד המואר:

"אופל" פירושו העדר-אור, "חֹשֶׁךְ אֶפְלָה". אך למילה זו ישנן משמעויות נוספות. כדי לחשוף את סודה של המילה, יש לעקוב אחר ההופעות הראשונות שלה בתורה. השורש **אפ"ל** מופיע לראשונה בתיאור מכת ברד: "וְהַחֹטֵה וְהַכֹּסֵמֶת לֹא יָכוּ כִּי אֶפְיֹלֶת הַנֶּה". רש"י מסביר כי "אֶפְיֹלֶת" הן "**מאוחרות**", ועדיין היו רכות". החיטה והכוסמת איחרו לצמוח, ומשום כך לא נשברו במכת ברד. פירוש נוסף מביא רש"י על פי חז"ל במדרש: "אֶפְיֹלֶת" - **פלאי פלאות** נעשו להם".

**שלושה
פירושים
בשורש אפ"ל:
חשוך, בוסרי,
פלאי.**

ביותר. כמו בציור בשחור-לבן, כאשר השחור מבטא את עומקו של הציור, כך הצד האפל מביא את ממד העומק שבחיים.

לתחושת העוצמות של הצד האפל יש שני צדדים פסולים: גאווה מהצלחות וייאוש מכשלונות. למרות זאת, אין להעלים או לבטל את העוצמות הללו – אלא יש להאיר ולרתום אותן לעבודת ה'.

ה' מחפש נבראים שעומדים נוכח פניו ומוארים מאורו – אבל לא מתוך כניעה פסיבית; אלא עומדים בפני עצמם, מתוך תחושת עצמאות, רצון ואמביציה. הארת הצד האפל אינה על-ידי הפיכתו להעתק של הצד המואר, אלא

דווקא על ידי גילוי גוונים מיוחדים של אור הנוצרים מרתימת עוצמותיו של הצד האפל לעבודת ה'.

כל המטרה היא לגלות את ה' בעולם, בחיים האישיים ובעולם כולו. ה' מביא אותנו גם למקומות חשוכים, במטרה שנהפוך את החושך לאור.

אל תנוח על זרי הדפנה ותהיה 'מבסוט' ממה שיש. יש לאן להתקדם, עוד יש את מה להאיר! הוספת הממד הבוסרי למילה "אפל" מלמדת גם איך להתקדם.

אם הצד האפל הוא בעצם חלק לא מספיק מפותח בנפש, תכונות־נפש עם 'פיגור התפתחותי' מסוים, הגישה אליו סלחנית וסבלנית יותר. כמובן, לא רוצים להשאיר אותו בלתי־מפותח, אבל מבינים שאין מה להאשים או לכעוס, אלא יש להתמקד בחיפוש הדרך לגדל אותו. מאותן תכונות קטנוניות, אם רק יצמיחו אותן כדבעי, עוד ייצאו פירות טובים.

פלאי פלאות

אך בצד האפל של הנפש טמון עומק נוסף – "פלאי פלאות". זהו הפוטנציאל הגדול של כל אחד. בחלק הבלתי־ממומש שלנו מחכות עוצמות וחזקות שלא הכרנו עד כה.

נסביר. המודעות לה' בצד המואר מביאה להרפיה מסוימת. האדם סומך על ה', מואר מנוכחותו ונותן לו לנהל ולהוביל. דווקא הצד האפל, שלא חש את אור ה', מבטא את עוצמות הנפש בצורה חזקה ומחדד את כוח הבחירה והעשייה.

אך בעת משבר, כאשר האדם חש שה' הסתיר פניו ממנו, דווקא אז מתגלים בו הכוחות העמוקים

לסיכום: הצד האפל של הנפש מלמד כי אל לנו להסתפק בקיים, אלא להתקדם ולהאיר עומקים חדשים בנפש. "אפל" מתפרש גם כלא מפותח -

ההתקדמות מחפשת לסייע לצד הבוסרי של הנפש להבשיל ולצמוח. נוסף על כך, הוא שומן בחובו עוצמות־נפש פלאיות, ששימוש נכון בהן הוא תכלית בריאת העולם.

המאמר מעובד מעלון נפלאות בשלח תשע"ח
bit.ly/VA_beshalach_78

האיר את הכוכבים

הרבי הרש"ב

שלך והכוח שלך הוא "לספור את הכוכבים", להאיר את הכוכבים. וכך אמר הקב"ה לאברהם: "כֹּה יִהְיֶה זְרַעְךָ" – כמו שלך, אברהם, יש כוח לספור-להאיר את הכוכבים, כך גם לכל הילדים שלך, לכל היהודים.

אחרי שאמר הרבי את הווארט הזה, יצאו החסידים החוצה – והנה נראתה הלבנה במלוא הדרה. קידוש הלבנה נערך, כמובן, בשמחה גדולה.

דרשתו של הרבי הרש"ב מבוססת על הרעיון שהשורש **ספ"ר** הוא גם מלשון "אבן ספיר", אבן יקרה ומאירה. בפרט נאמרו הדברים בקשר לספירת העומר, שבה מכוונים ומתפללים להאיר בכל יום את ספירתנו המיוחדת. כך סופרים-מאירים את עומר השעורים, שבהיותו מאכל

בהמה מסמל את הנפש הבהמית.

"הארת הכוכבים" שפעל הרבי הרש"ב בסיפור, התייחסה לכוכבים בגשמיות וסילקה את העננים שהסתירו את הירח. אבל בפשט הפסוק, כאשר אמר ה' לאברהם "כֹּה יִהְיֶה זְרַעְךָ", הוא המשיך את היהודים עצמם לכוכבים. אם כך, להאיר את הכוכבים פירושו להאיר את היהודים. במה מאירים יהודים? נתבונן בכך בעזרת הפסוק הבא, המתאר את תגובתו של אברהם לברכה: "וַיִּהְיֶה אֲמֵן פֶּה" וַיִּחְשְׁבֶהָ לוֹ צְדָקָה". הכוח שהעביר אברהם לבניו הוא כוח האמונה. בזכות אברהם אבינו, כל יהודי יכול, עם דברי החסידות ש'נשפכים' עליו מהעננים שלמעלה, להאיר את אחיו היהודים-הכוכבים באור של אמונה.

רבי שלום דובער שניאורסון מליובאוויטש, ובקיצור "הרבי הרש"ב", היה האדמו"ר החמישי בשושלת חסידות חב"ד, בנו של הרבי המהר"ש שונכדו של הרבי ה"צמח צדק". הוא נודע כמעמיק גדול בחסידות, ומאמרו נחשבים כשיא הסדר והבהירות בתורת חסידות חב"ד, עד שהוא כונה בשל כך "הרמב"ם של תורת החסידות". רוב מאמרי החסידות שלו נדפסו לאחר הסתלקותו, וביניהם ה'המשכים' (סדרות-מאמרים) הגדולים מהשנים תרס"ז ותער"ב-ו. ייסד את ישיבת "תומכי תמימים". הסתלק בב' בניסן תר"פ והותיר אחריו בן יחיד – רבי יוסף יצחק, הרבי הריי"צ.

פעם אחת, בתקופת הרבי הרש"ב, הגיע מועד קידוש

לבנה, אך הלבנה לא נראתה. החסידים, השמחים תמיד בקיום המצוות, היו בצער גדול כאשר נראה היה כי לא יוכלו לקדש החודש את הלבנה. באו גדולי החסידים לפני הרבי, וביקשו ממנו שיפעל לגילויה של הלבנה...

הרבי, במקום להתפלל, אמר דרשה על הפסוק בתורה "וַיִּצְאֵ אֱתוֹ הַחוּצָה" – ה' הוציא את אברהם אבינו החוצה ואמר לו "הֲבֵט נָא הַשְּׁמַיְמָה וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים, אִם תּוּכַל לְסַפֵּר אֹתָם, וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה יִהְיֶה זְרַעְךָ". דרש הרבי הרש"ב: "וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים" – האיר את הכוכבים (מלשון אבן ספיר). יש לך כוח להאיר את הכוכבים. אנו חושבים שהאור בא מהכוכבים – מהשמש, הירח והכוכבים – אבל אתה היהודי הראשון, המאמין הראשון, התפקיד

"הלו, שפירא, מה נשמע?"

ואיזו אינה נכונה.

ההגדרה שכיוונה אותי הייתה קשורה בתהליך שעבר יוסי בעבודה האישית שלו. אכן, כפי שהוא טרח לומר לעצמו ללא הרף, אין היתר ללכת אחרי היצר הרע ולא נכון לתת לגיטימציה לפעול מהנפש הבהמית. אולם כשהוא הגדיר את החלק הזה באישיות כצד לא מפותח, התחולל בו שינוי.

כאשר הוא הגדיר את המשיכה השלילית שלו כיצר הרע – הוא נלחם בו; כאשר הוא הגדיר אותה כנפש בהמית – הוא חש דה-לגיטימציה עצמית שהחלישה אותו ודיכאה את רוחו. אך מול 'צד אפל' ובוסרי – העמדה הטבעית שלו הייתה רצון חיובי לשינוי מלווה באנרגיה פנימית.

השחרור הזה לא היה מלווה בהרפיה שנתנה לגיטימציה לחלק השלילי. להיפך, הוא יצר תנועה חיובית, המודעת לכך שהחלק הזה באישיות אינו מפותח, ולכן דורש שינוי. כאשר אדם מתגבר על היצר הרע או מכניע את נפשו הבהמית – הדרישה לשינוי באה מבחוץ, מהיצר הטוב או מהנפש האלוקית. כאן הדרישה לשינוי לא באה מבחוץ, מהחלק המואר, אלא מהרצון העצמי של החלק האפל באישיות. עצם האפלה, אותה חוויה של 'אפילות', של טרום-התפתחות, מזניקה את האישיות להתפתח, להתגלות ולהבשיל להיות מוארת באור אלוקי.

יוסי יצא ונותרתי לבד בחדר, מהורהר. כמה אני עצמי נושא על גבי את המלחמות ביצר הרע או בנפש הבהמית, כמה אני דוחק בכך את החלק האפל שבי, במקום יהדות בחלק הזה שלי (וליהדות עליו...), לעמוד מולו ולאפשר לו לחולל בי שינוי.

הכותב הוא מטפל אישי וזוגי. מנחה את פרויקט 'שלישי-זוגי' - מועדון לעבודה זוגית שבועית

ככה התחיל הטלפון שלי עם העורך של 'אביטה נפלאות'. הוא רצה שאכתוב את הפינה של 'מבט אישי' בעלון.

"מה הנושא?", שאלתי.

"אתה מכיר את 'הצד המואר והצד האפל'?"
יש לך מצב לכתוב על זה משהו?"

דיברנו קצת, חשבתי קצת, ואז חזרתי אליו ואמרתי שכן. איך שסגרת אתו ידעתי שטעיתי... ואז הגיע ממנו מסרון – "שכויח! 450 מילה, נוגע, אישי וחוויתי. בונס – טיפולי..." – ככה בדיוק.

בוא, באמת, יש לך את זה ביותר מאתגר?

אני מודה שזה אחד הנושאים המרתקים, אם לא לומר המטורפים, בתורתו של הרב גינזבורג – אבל הצליח להסביר את זה, ועוד במבט אישי? מצד שני, זו הזדמנות לעיין מחדש בתוכן נפלא ומשנה חיים, אחד מהצעדים המחשבתיים בהגות היהודית החשובים ביותר בעיניי בדור שלנו, מהפכה של ממש! אז החלטתי לנסות, אתם תגידו אם הצלחתי.

לפני זמן מה ביקר אצלי יוסי (שם בדוי) – אדם מיוסר, מלא ביקורת עצמית ו'מקצועי' בלהוכיח את עצמו על פגמיו. לא משנה מה אמרתי לו, יוסי המשיך להטיל על עצמו אחריות לכל ביטול תורה, חוסר ריכוז בתפילה או קמצנות סמויה שמנהלת אותו. הוא חש שהיצר הרע שלו מנהל אותו והוא לא מצליח להתמודד.

חלק מהעבודה שלנו הייתה להרפות מעט מהתוכחה העצמית. אולם תוך כדי הבריור יוסי שאל אותי: איך אתה מרשה לעצמך להקל עליי ולתת לגיטימציה לדברים שליליים שאני עושה?

כאן עמדתי מול כמה התלבטויות: א. האם ההכוונה שלי להקלה אכן גורמת לו לעשות דברים שליליים. ב. האם ההכוונה שלי מתאימה לסוג האדם שעומד מולי. ג. איזו הקלה נכונה,

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּע כחוכרת 'נפלאות':

❑ כאשר אדם מאמין מפחד ממהו – הפחד כולל בתוכו תפלה סמויה והנעה לפעולה שתכליתה המתקה ותיקון.

❑ המשיח פועל ללא פחד, מנזקים קרובים ומוכרים או מקונספירציות חובקות עולם, וכך מתקן את העולם כולו.

[מתוך מדור 'קול שמחה']

❑ כאשר המקטרג מתנגד להענקה בטענה שהמקבל אינו ראוי, ובכל זאת אני מתגבר ואומר 'אף על פי כן', מדות האהבה והחסד שלי הופכות לרחמים עצומים הרגישים לזולת ומצליחים לעזור לו.

❑ הגבורה והיראה המתוקנות בונות את החסדים – היראה מגבירה את הנתינה, מבררת בין הטוב והרע, מאזנת ומודדת את השפעה ומאפשרת חסד פעיל, מתוקן ובר-קיימא.

[מתוך השיעור "עולם חסד יבנה"]

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם?
הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל
צרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

